

Hồi Thứ Bốn Mười Lăm

CẤP TRÍ GIẢI NGUY

Lãnh Diện Thần Ni vẫn lạnh lùng nói:

– Không thể được.

Độc Tâm Phật tiến tới một bước, gằn giọng nói:

– Nếu mục không đồng ý thì chỉ còn một con đường là chết mà thôi. Khẩu quyết còn lại thì ta từ từ nghiên cứu sau cũng chưa muộn. Hà hà, chỉ với chín phần khẩu quyết này thì ta cũng đủ xưng bá võ lâm rồi. Được lắm, bây giờ ta sẽ giúp mục chứng quả bồ đề.

Phất trần để ngang ngực, Lãnh Diện Thần Ni từ từ thụt lùi ra sau.

Thạch Vân kiếm trong tay Độc Tâm Phật lại lấp lánh chiếu sáng, tăng hăng một tiếng, lão nhún người phóng tới.

Phất trần trong tay Lãnh Diện Thần Ni phất ra thật nhanh nhưng vẫn không kịp, nghe “bùng” một tiếng, bà bị hất ra sau hơn một trượng.

Độc Tâm Phật cười nham hiểm, từ từ bước tới.

Bỗng Lãnh Diện Thần Ni thấp thoáng quay mình lướt đi.

Ở chốn giang hồ thì Lãnh Diện Thần Ni và Hắc Nho là những nhân vật nổi tiếng không thể khinh nhờn, thế mà hôm nay Lãnh Diện Thần Ni phải bỏ chạy thì đủ thấy oai lực của Thạch Vân Kiếm lợi hại đến thế nào.

Độc Tâm Phật không ngờ Lãnh Diện Thần Ni lại bỏ chạy, lão sững người ra một chút rồi thét lớn:

– Lão tặc ni này không thể buông tha được.

Rồi lão phóng mình đuổi theo, chớp mắt đã mất dạng.

Đinh Hạo định rượt theo nhưng hấn tự lượng sức mình chưa thể chống đỡ nổi oai lực của Thạch Vân Kiếm, chẳng giúp đỡ gì cho Lãnh Diện Thần Ni được nên đành phải ở lại. Hấn nghĩ phải tìm cách chế ngự được Trịnh Nguyệt Nga, sau đó nếu lỡ Lãnh Diện Thần Ni có bị Độc Tâm Phật khống chế thì hấn sẽ đem người ra trao đổi.

Nghĩ vậy nên hấn nhún người nhảy ra.

Trịnh Nguyệt Nga thấy Đinh Hạo hiện thân thì hoảng hốt như gặp phải quỷ, mặt mày tái mét không còn giọt máu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Trịnh Nguyệt Nga, người không ngờ phải không?

Trịnh Nguyệt Nga bất giác thụt lùi ra sau vài bước, run run nói:

– Đinh Hạo, người chưa chết sao?

– Người ngạc nhiên lắm chứ gì?

– Người... người là người hay là quỷ?

– Đường đường là đà chủ của Vọng Nguyệt Bảo mà nói ra những lời như vậy, người không sợ bị người ta chê cười hay sao?

Mấy tên thủ hạ của Trịnh Nguyệt Nga tên nào tên nấy rút kiếm ra, nhưng mắt của chúng đều thất sắc, không dám cử động, chỉ rút kiếm ra cho có vẻ chứ thực sự trong lòng đều không dám tiến lên, chỉ sợ bị giết trước.

Trịnh Nguyệt Nga hoảng sợ nói:

– Đinh Hạo, người muốn gì?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Người đã nghe câu “người đối xử với ta ra sao thì ta đối xử với người như thế” chưa?

– Người...

– Ta sẽ dùng cái cách người đối xử với ta trả lại cho người, hà hà, đánh cho người thừa sống thiếu chết sau đó đem đi chôn sống.

– Người dám...

– Ai nói ta không dám?

Dứt lời Đinh Hạo đã rút kiếm ra khỏi vỏ, Trịnh Nguyệt Nga tái mặt thụt lùi liên tiếp hơn ba bước.

Hai tên thủ hạ của mục đánh liều nhảy ra tấn công vào sau lưng của Đinh Hạo, hấn không thềm nhìn lại, vung kiếm ngược ra sau.

Chỉ nghe “Hự”, “Hự” hai tiếng khô khan nổi lên rồi hai tên thủ hạ của Trịnh Nguyệt Nga đã ngã ngửa ra sau, cổ họng bị cắt đứt, chết ngay.

Trịnh Nguyệt Nga xoay lưng toan bỏ chạy thì Đinh Hạo đã lướt mình tới cản đường. Mục biết hôm nay không còn đường lùi nên nghiêng răng rút kiếm ra, chuẩn bị liều mạng một phen.

Mục lượng sức có thể chống đỡ được vài chiêu, nếu may mắn Độc Tâm Phật quay trở lại giải nguy thì mục còn đường sống nên đã dồn hết sức vào cánh tay phải, vung kiếm ra.

Đinh Hạo cười gằn chống kiếm lên đỡ rồi phản kích lại chiêu, hấn đang lúc cảm giận tột độ nên kiếm chiêu mạnh mẽ, biến hóa, uy lực vô cùng.

Trịnh Nguyệt Nga chống đỡ được chiêu phản kích đầu tiên, nhưng hai chiêu kiếm sau thì không chống nổi nữa, nghe “leng keng” vài tiếng rồi thanh kiếm trong tay mù đã bị hất văng ra xa, đầu tóc bù xù, sau lưng bị kiếm chém thê thảm, máu tươi tuôn ra như suối. Mụ gào lên:

– Đinh Hạo, người có gan thì giết ta đi.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ta chưa cho người chết dễ thế đâu, còn phải chịu thêm vài mùi vị nữa mới được chứ.

Mặt mày của Trịnh Nguyệt Nga nhăn nhó hung tợn như quỷ sứ, mụ chửi:

– Đinh Hạo, người là cái đồ cầu tạp chủng...

Đinh Hạo cười nhạt nói:

– Người định chọc tức ta để ta giết người nhanh chóng mà không hành hạ phải không? Đâu lại dễ như thế?

Bỗng ngay lúc ấy có một tràng cười cuồng dại từ đằng xa văng vẳng tới. Đinh Hạo nhận ra đó chính là giọng cười của Độc Tâm Phật thì hoảng hốt, hắn không muốn Lãnh Diện Thần Ni bị bắt trắc nên vội chụp lấy Trịnh Nguyệt Nga rồi phóng về hướng có giọng cười thật nhanh.

Ở trong khu rừng, Lãnh Diện Thần Ni đã té ngồi trên mặt đất, vì bà đeo mặt nạ nên không thấy thần sắc, nhưng khoe miệng rỉ máu tươi, lồng ngực nhấp nhô liên hồi, xem vẻ thì đã thọ thương không nhẹ.

Độc Tâm Phật thì cười hắc hắc, lão nói:

– Thần Ni người có chịu nói không?

– Không!

– Vậy thì đừng trách ta dùng thủ đoạn tàn bạo.

– Mi... mi sẽ gặp báo ứng.

– Hừ, chết tới mất rồi mà còn mở miệng hăm dọa ta ư? Ta... sẽ có cách làm cho người còn khổ sở hơn là chết.

– Mi định làm gì?

– Cũng không có gì là quá đáng lắm, chỉ lột hết quần áo của người ra rồi treo lên cành cây bên vệ đường thôi.

– Người... trời Phật sẽ không dung thứ cho người đâu.

Ngay lúc đó thì Đinh Hạo kẹp Trịnh Nguyệt Nga đã chạy tới, Độc Tâm Phật nhìn thấy hắn thì biến sắc, quát to:

– Lại là mi?

Đình Hạo lạnh lùng nói:

- Chính ta đây, có sao không?
- Tiểu tử người hình như không phải chỉ có một cái mạng.
- Hà hà, ta chỉ có một cái mạng, nhưng không có chết dễ dàng đâu.
- Buông Trịnh đà chủ xuống mau.
- Người lấy cái gì mà ra lệnh cho ta?
- Tiểu tử, gặp Thạch Vân Kiếm thì người có một trăm cái mạng cũng phải tiêu hết cả trăm thôi.

Đình Hạo cười nhạt nói:

– Lão tặc cứ thử ra tay, xem thử xem Trịnh Nguyệt Nga chết trước hay là ta chết trước. Hừ, mụ mà chết thì ta xem người ăn nói sao với Trịnh Tam Giang và Bạch Nho, họ chắc chắn sẽ phanh thây người ra.

Lãnh Diện Thần Ni không nói gì nhưng bà nhìn Đình Hạo bằng đôi mắt căm ƠN, cảm kích. Đình Hạo cũng gật đầu đáp lễ.

Độc Tâm Phật quát to:

– Tiểu tử, người mà động đến một sợi tóc của Trịnh đà chủ thì coi như không còn đất sống rồi đó.

Đình Hạo lạnh lùng nói:

– Cũng không sao, dù gì thì ta cũng đã thề là sẽ máu nhuộm Vọng Nguyệt Bảo, ta sợ gì bọn chúng chứ?

Độc Tâm Phật nhìn chăm chăm vào Trịnh Nguyệt Nga lúc này đang bị kiếm của Đình Hạo kề vào cổ, lão biết Đình Hạo nói đúng, Trịnh Tam Giang sẽ không bỏ qua nếu con gái lão xảy ra chuyện.

Đình Hạo nhìn Độc Tâm Phật nói:

- Bây giờ có thể đàm phán chưa?
- Người muốn gì?
- Dùng mạng đổi mạng, người thả Lãnh Diện Thần Ni, ta thả Trịnh Nguyệt Nga, dịp sau gặp lại sẽ liều mạng.

Độc Tâm Phật trầm ngâm một chút rồi nói:

– Được, cứ thỏa thuận như vậy đi.

Đình Hạo nhìn Lãnh Diện Thần Ni nói:

– Thần Ni có thể đi đứng được không?

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu nói:

– Có thể đi được.

– Tốt lắm, vậy thì Thần Ni hãy lập tức rời khỏi đây ngay, mọi việc còn lại để văn bối lo liệu.

– Nhưng còn người?

– Văn bối có cách sắp xếp, xin người yên tâm.

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu rồi quay qua Độc Tâm Phật nói:

– Thanh thần kiếm này hôm nay ta không thu hồi được, nhưng ta nhất định sẽ còn quay lại.

Bà nói xong thì lập tức quay người bước đi.

Chờ bóng của Lãnh Diện Thần Ni khuất rồi Độc Tâm Phật mới lạnh lùng nói:

– Tiểu tử, người còn chưa buông người ra?

Đinh Hạo ném Trịnh Nguyệt Nga xuống đất rồi nói:

– Ta đã điểm kỳ huyệt của mụ, người lo mà giải cứu đi, bằng không thì mụ sẽ cả đời bị tàn phế.

Độc Tâm Phật giật mình, vội nhảy đến xem thương thế của Trịnh Nguyệt Nga, cũng không dám truy sát nữa.

Đinh Hạo cười ha hả quay người lướt đi theo hướng của Lãnh Diện Thần Ni. Hắn chạy theo không bao lâu thì đuổi kịp bà.

Lãnh Diện Thần Ni thấy hắn thì mỉm cười, xá dài nói:

– Đinh thiếu hiệp, bản ni lại mắc nợ người rồi.

Đinh Hạo nói:

– Xin Thần Ni đừng nói vậy, đó là chuyện văn bối phải làm. Chỉ đáng tiếc là không thu hồi Thạch Vân Kiếm lại được, vì văn bối sợ Độc Tâm Phật sẽ liều mạng vì thanh kiếm mà bất kể tốt xấu.

– Việc ấy bản ni biết.

– Thanh kiếm ấy không có cách gì chế phục được ư?

– Theo chỗ bản ni biết thì... không có.

– Thế thì muốn đoạt lại thật không dễ, Độc Tâm Phật không phải là hạng tầm thường.

– Thiếu hiệp đừng lo lắng, ta có thể tìm cách sau.

– Thương thế thần ni có nặng không?

– Không sao đâu.

Đinh Hạo nhìn Lãnh Diện Thần Ni rồi bỗng nhớ tới lời lão ca ca Toàn Tri Tử

nói lần trước. Lão nói Lãnh Diện Thần Ni chính thực đã viên tịch, vậy thì người xuất hiện là ai, Lãnh Diện Thần Ni chưa qua đời hay đây chỉ là truyền nhân mà thôi?

Toàn Tri Tử còn nói Lãnh Diện Thần Ni lúc chưa xuất gia chính là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên, do tình trường thất ý mà xuống tóc làm ni cô, việc đó có liên quan đến cha mẹ của Đinh Hạo, Hắc nghĩ rằng dù sao thì cha mẹ mình cũng đã mất, nếu như Lãnh Diện Thần Ni thực chính là Tô Thiên Thiên thì cũng nên nói cho bà biết, vì vậy hắc mới ngập ngừng nói:

– Thần Ni, vãn bối... vãn bối có điều muốn thỉnh giáo, nhưng nếu Thần Ni không muốn đề cập thì cũng không sao.

– Việc gì? Người cứ nói ra đi.

– Vãn bối muốn biết thân thế tục gia của Thần Ni.

Lãnh Diện Thần Ni bỗng rùng mình nói:

– Người xuất gia thì tục duyên cũng hết, người hỏi để làm chi?

Đinh Hạo thoáng suy nghĩ rồi nghiêm mặt nói:

– Thần Ni chắc không biết thân thế của vãn bối.

– Tất nhiên là ta chưa được biết.

– Vãn bối của con trai của Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Thiện Tường.

Lãnh Diện Thần Ni giật mình nói:

– Người là con của Thiên Đô Kiếm Khách ư?

– Đúng như vậy.

– Vậy cha mẹ người...

– Gia phụ và gia mẫu đều đã tạ thế.

– À... à.

– Vãn bối xin mạn phép hỏi, tục gia danh hiệu của tiền bối có phải là Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên không?

Lãnh Diện Thần Ni trầm ngâm thật lâu rồi mới từ từ nói:

– Thiên Nam Nhất Kiều Tô Thiên Thiên là tiên sư.

– Tô tiền bối đã...

– Đúng vậy, tám năm trước đây Thiên Địa Bát Ma liên thủ tấn công Ban Nhược Am, tiên sư bị té xuống sơn cốc qua đời, Thạch Vân kiếm bảo vật trấn am cũng bị cướp đi. Mấy năm gần đây, bản ni vì truy tìm thanh kiếm mà không ngừng truy tầm kẻ địch.

– Có phải là lệnh sư đã giam cầm Toàn Tri Tử tiền bối?

– Đúng vậy, đó cũng là điều mà bản ni cảm thấy không yên tâm.

– Thần Ni xin chớ lo nghĩ, Toàn Tri Tử tiên bối đã được tự do rồi.

– Người nói sao?

– Tại hạ đã mượn được Lôi Công Truy chặt đứt dây xích Vạn Niên Thiết Mẫu.

– À, thế thì bản ni cũng bớt được một nỗi bứt rứt trong lòng, xin thành tâm cảm ơn thiếu hiệp.

Nói xong Lãnh Diện Thần Ni lại xá dài một cái.

Đinh Hạo vội nói:

– Không dám, không dám. Nếu nói đúng ra thì chính tại hạ phải xin lỗi vì đã tùy tiện làm như vậy.

Lãnh Diện Thần Ni thở dài nói:

– Vị Toàn Tri Tử đó có căm thù tiên sư không?

– Không có đâu.

– A Di Đà Phật, thật là may mắn.

– Thần Ni là đệ tử đời thứ ba chẳng?

– Không phải, bản ni là đệ tử đời thứ tư, tuy nhiên các đệ tử đời sau đều dùng diện mục Lãnh Diện Thần Ni mà hành hiệp, nguyên nhân bên trong thì thuộc về bí mật của bản môn nên thứ lỗi bản ni không thể nói ra.

Đinh Hạo nghe vậy thì biết rằng nếu xét theo vai vế thì mình và vị Lãnh Diện Thần Ni này ngang với nhau nên hẳn cũng không xưng là văn bối nữa, mà nói:

– Tại hạ cũng không có ý do thám bí mật của quý môn.

– Bây giờ thiếu hiệp định đi đâu?

Đinh Hạo sức nhớ tới việc bọn Độc Tâm Phật, Trịnh Nguyệt Nga cùng Bạch Nho phen này cùng vào núi, có lẽ sẽ đối phó với sư phụ mình nên hẳn rùng mình, rồi vội nói:

– Tại hạ phải vào núi có việc.

– Nếu đụng với Độc Tâm Phật nữa thì sao?

– Cái đó thì chắc phải tùy cơ ứng biến thôi.

– Đinh thiếu hiệp, bản ni xin cảnh giác người rằng Độc Tâm Phật đã luyện được chín phần bí quyết trên thân Thạch Vân Kiếm, oai lực vô cùng, người phải hết sức cẩn trọng mới được.

– Đa tạ Thần Ni chỉ giáo, tại hạ xin ghi nhớ.

Lãnh Diện Thần Ni thở dài nói:

– Tiên sư chưa kịp truyền lại bảo kiếm thì đã bất hạnh qua đời, bản ni thì tài kém không thể thu hồi bảo kiếm lại, thật là tội nghiệt, tội nghiệt quá.

Đinh Hạo nói:

– Nếu có khả năng, tại hạ sẽ thay mặt quý am thu hồi lại Thạch Vân Kiếm, rồi giao lại cho Thần Ni, giờ đây tại hạ xin cáo từ.

Lãnh Diện Thần Ni xúc động nói:

– Nghĩa khí của thiếu hiệp thật làm cho bản ni cảm kích vô cùng, nguyện xin trời Phật phù hộ cho thiếu hiệp.

Đinh Hạo chấp tay bái biệt rồi quay đầu chạy trở vào trong cốc. Tình nghĩa sư đồ nặng như núi, hắn không thể không quan tâm, quyết hy sinh tính mạng để bảo vệ cho sư phụ được an toàn.

Đi thêm một lúc thì quay trở lại chỗ ban này, Đinh Hạo thấy Độc Tâm Phật đang cố gắng vận nội lực giải huyết cho Trịnh Nguyệt Nga, mồ hôi vã ra như tắm.

Hắn liền lập tức ẩn vào một bụi rậm, thầm tính toán cách ngăn cản kẻ địch thâm nhập sơn cốc.

Nhóm người Độc Tâm Phật, Trịnh Nguyệt Nga và Bạch Nho không biết sự thực bên trong, chỉ nghĩ rằng công lực của Hắc Nho vẫn còn, và sau bao năm luyện tập thì đã tiến triển nhiều so với năm xưa nên tên nào cũng úy kị, không dám mạo hiểm vào trong cốc, vô tình đã giải bớt nguy khốn của Hắc Nho.

o O o